

UZASADNIENIE

S. W. został oskarżony o to, że w dniu 18 stycznia 2015 r. w miejscowości Ż. woj. (...) na trasie S8 prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – wynik badania I – 1,70 promila, II – 1, 47 promila, III – 1, 26 promila we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym będąc skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach IX Zamiejskowy Wydział Karny w R. w sprawie o sygn. akt: IX K 30/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 8 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt: II K 322/15 Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej:

1. oskarżonego S. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przestępczego z art. 178a § 1 i 4 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. z tą tylko zmianą w opisie czynu, iż oskarżony prowadził pojazd na trasie W 725 i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał oskarżonego na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,
3. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 815, 59 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony S. W. zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Skarżący w środku odwoławczym podniósł, iż to nie on prowadził należący do niego pojazd o nr rej. (...) w dniu 18 stycznia 2015 r. twierdząc, iż kierowcą był jego brat P. W. (1). Oskarżony wniósł jednocześnie o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja oskarżonego S. W. jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji należało utrzymać w mocy. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena ta, przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwoliła na wydanie przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd meriti dokonał prawidłowego wartościowania całokształtu okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań szeregu świadków, w szczególności zeznań brata oskarżonego P. W. (1), ojca oskarżonego M. W. (1), żony oskarżonego M. W. (2) oraz funkcjonariuszy Policji R. K. i M. L.. Uznane za udowodnione fakty znajdują należyte umocowanie we wskazanym u ich podstawy źródłowym materiale poznawczym. Prawidłowo zatem ustalono sprawstwo oskarżonego S. W. i w pełni zasadnie wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Przedstawione w apelacji argumenty oskarżonego nie znajdują żadnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy i zgromadzonym materiale dowodowym. W przedmiotowym środku odwoławczym oskarżony po raz kolejny powołuje się na swoją niewinność, która w sposób kategoryczny została obalona w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, co jedynie potwierdziło postępowanie odwoławcze. Skarżący przytacza argumenty związane z okolicznościami szczegółowo zbadanymi przez sąd pierwszej instancji oraz opisanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zarzuty postawione przez oskarżonego stanowią w istocie czystą polemikę z oceną zgromadzonych w sprawie

dowodów przyjętą przez sąd meriti oraz dokonanyimi ustaleniami faktycznymi oraz sprowadzają się do kontynuacji obranej linii obrony.

Wbrew twierdzeniom skarżącego ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona prawidłowo. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zawarł szczegółowy opis i wyjaśnienie dokonanej analizy materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje uzasadnienie dokonanej przez sąd meriti oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszej sprawy. Sąd ma prawo i obowiązek dokonać swobodnej oceny dowodów i nie przekraczając jej granic tak właśnie uczynił w przedmiotowej sprawie.

Po dokonaniu analizy akt sprawy w pełni jasnym i zrozumiałym jest dlaczego sąd rejonowy uznał za wiarygodne poszczególne dowody, a inne na to nie zasługiwały. Wyczerpująco uzasadniono przypisanie waloru wiarygodności zeznaniom M. W. (2), której relacje znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym oraz ustalonym rozwoju wypadków w okresie zdarzenia. Nadto należy zauważyć, iż sąd meriti pochylił się też nad kwestią podniesioną przez skarżącego tj. ewentualną wątpliwością w zakresie wiarygodności zeznań M. W. (2) w związku z faktem pozostawania w trakcie sprawy rozwodowej z oskarżonym. Sąd meriti przedstawił jednak trafne argumenty świadczące o rozwianiu tychże wątpliwości. Słusznie również uznano za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji R. K. i M. L.. Sąd rejonowy wskazał w tym przypadku szereg okoliczności w sprawie świadczących o wiarygodności rzeczonych zeznań, przez co w połączeniu z faktem, iż świadkowie ci nie mieli interesu w konkretnym zakończeniu sprawy oraz byli obcy dla oskarżonego, prawdziwość owych relacji nie ulega wątpliwości.

Trafnie oceniono również wiarygodność wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań jego ojca i brata. Relacje S., M. i P. W. (1) począwszy od postępowania przygotowawczego dotknięte były sprzecznościami zarówno wewnętrznymi, wzajemnymi, jak i w stosunku do reszty zgromadzonego materiału dowodowego. Brak spójności, konsekwencji i logiki w owych depozycjach również został wyczerpująco opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie ma zatem potrzeby powtarzania w tym miejscu zasadnej argumentacji sądu pierwszej instancji.

Warto jednak wskazać na ujawnioną w toku postępowania odwoławczego okoliczność dodatkowo potwierdzającą oczywistą prawidłowość oceny wspomnianych depozycji, w szczególności w zakresie braku wiarygodności po stronie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań jego ojca i brata. M. W. (1) oraz P. W. (1) zostali bowiem skazani prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 19 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt: II K 412/15 za przestępstwo z art. 233 § 1 tj. za składanie fałszywych zeznań. Skazanie to dotyczy zeznań złożonych w przedmiotowej sprawie, a konkretnie twierdzeń M. W. (1) wskazujących na to, że w dniu 18 stycznia 2015 r. jego synowie P. W. (2) i S. W. wspólnie jechali samochodem stanowiącym własność S. W. przed spowodowaniem kolizji oraz twierdzeń P. W. (1) wskazujących na to, że w dniu 18 stycznia 2015 r. kierował samochodem P. stanowiącym własność jego brata S. W. i spowodował tym pojazdem kolizję. Powyższe jednoznacznie świadczy o świadomym zeznawaniu nieprawdy przez ojca i brata oskarżonego w celu zapobiegnięcia poniesienia przez S. W. odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k., co miał już na względzie sąd pierwszej instancji wskazując na chęć ochrony oskarżonego przez bliskich.

Reasumując, należy wskazać, iż skarżący w środku odwoławczym podniósł okoliczności niemające znaczenia dla istoty sprawy oraz będące już przedmiotem szczegółowej analizy sądu pierwszej instancji. Wbrew twierdzeniom oskarżonego o jego sprawstwie świadczy szereg dowodów wskazanych i szczegółowo omówionych w uzasadnieniu skazującego S. W. wyroku. Nadto dokonana przez sąd rejonowy ocena wspomnianych dowodów została przeprowadzona należyście i jako analiza całości materiału dowodowego okazała się wystarczająca do wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia. Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na zapoznanie się z jasnymi, logicznymi i szczegółowymi rozważaniami sądu meriti dotyczącymi wiarygodności poszczególnych elementów materiału poznawczego.

Podkreślenia wymaga, iż sąd rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się uchybień proceduralnych, które powodowałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Przedmiotowe rozstrzygnięcie uznać należało za poprawne pod względem rekonstrukcji zdarzenia, weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej, oceny prawnej czynu, a także reakcji

karnej za przypisane S. W. przestępstwo. Tym samym orzeczoną oskarżonemu karę uznano za współmierną. Sąd pierwszej instancji wymierzył ją adekwatnie do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, prawidłowo uwzględniając okoliczności mające wpływ na wymiar kary.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej argumenty, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu, sąd okręgowy zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze sąd, mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając S. W. od obowiązku ich uiszczenia.